

פרשת אמור - טוב להודות לה'

בפרשתנו נאמר: "וכי תזבחו זבח תודה לה'" (ויקרא כב, כט), אומרים חז"ל במדרש (ויקרא"ר כז, יב): "כל הקרבנות בטליו, וקרבת תודה אינה בטלה לעולם. כל ההודיות בטליו, והודיית תודה אינה בטלה לעולם".

ובביאור הטעם לכך שקרבן התודה ומזמור לתודה לא יהיו בטלים לעולם יש לומר: כי תכלית כל הבריאה כולה היא שיכירו הנבראים את חסדי הבורא יתברך וטובותיו עמהם בכל עת ורגע, ויודו לו וישבחו אותו על כך. וכיון שזהו תכלית הכל, לכן לא יבטל דבר זה לעולם, והוא נעלה יותר מכל דבר אחר.

וכך מסופר על מרן אור שבעת הימים הבעל שם טוב הק' אשר בצעירותו, כשהיה בערך בגיל ט"ו שנים, מחמת היותו יתום מאב ואם, התגורר במשך תקופה מסויימת אצל זוג זקנים שהיו עמי ארצות לכל הדיעות, ואף קרוא וכתוב לא ידעו, אולם מידה טובה היתה להם שפיהם תמיד היה מלא שבח ותהילה לבורא יתברך: 'שתבח שמו לעד', 'ברוך ה' יום יום', 'תהילות לאל', 'יהי שם ה' מבורך', וכו' וכו'.

פעם אחת באותה תקופה, כשהתבודד הבעל שם טוב הק' לבדו ביער, זכה ונגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב. אומנם גם קודם לכן זכה הבעל שם טוב הק' לראות את אליהו הנביא כמה וכמה פעמים, אך זה היה דוקא בהיותו בחברת רעיו הצדיקים הנסתרים שהיו מבוגרים ממנו בהרבה, אך כעת זו היתה הפעם הראשונה בחייו שזכה שיתגלה אליו אליהו הנביא כשהוא לבדו, אף שהיה צעיר לימים.

באותה פגישה אמר לו אליהו הנביא כי אמנם עיסקו בתורה הקדושה בכלל, ובעבודת היחודים הקדושים שבתפילה בפרט, עושים נחת רוח מרובה בשמים. אולם שבח אחד של הבורא היוצא מפי הזקן והזקנה המכ יפ רתוי לודג חור תחנן סימשב סרוג, הרוהט 'ה תבהאבו הטושפ הנומאב, תומימתב (ררוגתה סלצאש) וכמה מכל לימודיו ויחודיו.

מאותו מעשה למד הבעל שם טוב הק' עד כמה יקר לפני ה' יתברך כשיהודי מרים את עיניו השמימה ומודה לבורא על כל הטוב שגמל וגומל עימו בכל רגע. ומאז תפס לו הבעל שם טוב הק' הנהגה חדשה בעבודתו אוהש לארשימ דחא לכ סולשב לאוש תויהל - ותעצה ולביקו נכ גוהנל סירתסנה סיקידצה ויערל סג עיצהו - פוגש על שלומו ובריאותו וכיו"ב כדי שהלה ישיב: 'תודה לאל', 'שתבח שמו לעד', 'ברוך ה' וכדומה, ויהיה מכך נחת רוח גדול בשמים.

